

Forslag

til

Lov om ændring i lov om bekæmpelse af skadeligt dyre- og fuglevildt.

Fremsat den 24. oktober 1957 af *landbrugsministeren*.

§ 1.

I lov nr. 109 af 31. marts 1953 om bekæmpelse af skadeligt dyre- og fuglevildt affattes § 1 således:

„1. Landbrugsministeren kan, efter indstilling fra landbo- eller husmandsforeninger, i det omfang, han skønner det påkrævet, pålægge enhver kommunalbestyrelse med passende mellemrum at foretage en rationel bekæmpelse af muldvarpe på de i kommunen beliggende faste ejendomme, for så vidt angår skovbevoksninger på over 5 ha dog kun på et 20 m bredt bælte langs skovens yderskel.

2. I indstillingen må angives grænserne for det område, inden for hvilket en rationel bekæmpelse af muldvarpen ønskes påbudt.

3. Kommunalbestyrelsen kan i egne, hvor muldvarpen er så udbredt, at betydende erhvervsinteresser skades, iværksætte bekæmpelse som anført i stk. 1.

4. For at sikre virkningerne af en sådan bekæmpelse kan kommunalbestyrelsen træffe aftale med kommunalbestyrelserne i den kreds af kommuner, der er beliggende i dens omegn, om at muldvarpebekæmpelse iværksettes samtidig og på samme måde.“

§ 2.

Lovens § 2 affattes således:

„1. Bekæmpelsen skal ske ved dertil af

kommunalbestyrelsen legitimerede udlæg- gere i overensstemmelse med en af landbrugsministeren udfærdiget instruks.

2. Ved bekæmpelsen skal anvendes dertil af landbrugsministeren godkendte bekæmpelsesmidler.

3. Størrelsen af det giftudlæggerne tilkommende vederlag fastsættes af kommunalbestyrelsen og skal mindst udgøre den på egnen overenskomstmæssigt fastsatte landarbejderløn.“

§ 3.

Lovens § 3 affattes således:

„De med bekæmpelsen forbundne udgifter udredes af kommunekassen. Kommunalbestyrelsen kan vedtage at påligne grundejerne bidrag til dækning af udgifterne. Påligningen sker i så fald i forhold til det på hver enkelt ejendom udførte arbejde. Såfremt en ejendom ikke benyttes af ejeren, påhviler udgifterne brugeren. De pålignede beløb kan inddrives ved udpantning efter de for kommunale skatter gældende regler.“

§ 4.

Landbrugsministeren bemyndiges til at optrykke og bekendtgøre lov nr. 109 af 31. marts 1953 med de af nærværende lov følgende ændringer.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ved lov nr. 115 af 13. marts 1943 om bekæmpelse af muldvarpe, der uforandret er videreført som kapitel I, jfr. § 24, i lov nr. 109 af 31. marts 1953 om bekæmpelse af skadeligt dyre- og fuglevildt, fik landbrugsministeren adgang til efter indstilling fra landboforeninger, husmandsforeninger eller kommunalbestyrelser at pålægge enhver kommunalbestyrelse med passende mellemrum at foretage rationel bekæmpelse af muldvarpe på de i vedkommende kommune beliggende faste ejendomme.

Fra statens skadedyrlaboratorium har landbrugsministeriet modtaget opfordring til at søge loven ændret, således at en kommunalbestyrelse uden forud indhentet godkendelse fra landbrugsministeren vil kunne iværksætte muldvarpebekæmpelse, idet selv en kort udsættelse let medfører, at det rette tidspunkt forpasses, fordi det på de fleste arealer kun er muligt at foretage giftudlægning i to korte perioder, om foråret før tilsåningen og om efteråret mellem høsten og pløjningen. Endvidere anser man lovens krav om, at giftudlæggerne skal autoriseres af politimesteren, for overflødig. Der peges her bl. a. på, at risikoen for mennesker og husdyr i forbindelse med udlægning af gift for muldvarpe er langt mindre end den, der er forbundet med udlægning af rottegift, hvor autorisation ikke kræves, og at arbejdet ved de større bekæmpelseskampagner ofte udføres af firmaer, der benytter eget særligt uddannet personale. Dette personale skal autoriseres af den lokale politimester efter lokal indstilling, hvilket let kan medføre en generende forsinkelse.

Landbrugsministeriet har i hovedsagen kunnet tiltræde de af skadedyrlaboratoriet fremførte betragtninger og har derfor ment at burde fremsætte foranstående lovforslag, som er udarbejdet efter forhandling mellem ministeriet og laboratoriets ledelse og har været forelagt de interesserede organisationer og institutioner.

Til lovforslagets enkelte paragraffer bemærkes følgende:

Til § 1.

Ved den ændrede affattelse af lovens § 1 foreslås i stk. 1 bibeholdt landbrugsministerens adgang til efter indstilling fra landbo- eller husmandsforeninger at meddele kommunalbestyrelserne pålæg om at foretage muldvarpebekæmpelse.

Herefter vil det fortsat være muligt for land-

brugsministeren at foranledige bekæmpelse iværksat i tilfælde, hvor denne ønskes gennemført samtidig på større områder, f. eks. i et eller flere amter, og hvor det let kan medføre unødigt forsinkelse, hvis bekæmpelseskampagnen skal overlades til kommunalt initiativ.

Endvidere vil landbrugsministeren kunne påbyde bekæmpelse, hvis en enkelt kommunalbestyrelse måtte vise sig uvillig til at deltage i et i de omliggende kommuner planlagt bekæmpelsesarbejde.

Medens bekæmpelse ifølge den gældende lov for skovejendommers vedkommende kun kan foretages på et 20 m bredt bælte langs skovens yderskel, foreslås i stk. 1 denne bestemmelse ændret til kun at omfatte skovbevoksninger på over 5 ha. Ganske vist anser den forstlige sagkundskab fortsat muldvarpene for i højere grad at være nytte- end skadedyr i skoven, når skovtræplanteskolerne undtages, idet muldvarpen ved sin virksomhed bidrager til at udlufte og i nogen grad på lave arealer at dræne jorden overfladisk. At muldvarpen hovedsagelig ernærer sig af regnorme, der jo er meget gavnlige for skovbruget, spiller i betragtning af regnormenes uhyre antal på de jorder, hvor muldvarpen holder til, mindre rolle.

Under hensyn til den skade, som muldvarpen i mange egne volder på land- og havebrug, har man dog anset det for mindre rimeligt, at små isolerede skovholme skal kunne henligge som reservater for muldvarpe i områder, hvor bekosteligt bekæmpelsesarbejde iværksættes, og disse isolerede småskove foreslås derfor fremtidigt inddraget under bekæmpelsesområdet, således at 20 m grænsen kun gælder for skov- og plantagearealer på over 5 ha.

Ved de nye stykker 3 og 4 skabes hjemmel for kommunalbestyrelserne til selv at træffe beslutning om at iværksætte bekæmpelsen og til ved kommunalt samarbejde at gøre bekæmpelsen mere effektiv i egne, hvor muldvarpen volder land- og havebruget samt frugtavlens m. m. betydende skade, jfr. herved de indledende bemærkninger til lovforslaget.

Til § 2.

Ved den foreslåede affattelse af stk. 1 vil den gældende lovs krav om autorisation af giftudlæggerne blive afskaffet, jfr. herved de indledende bemærkninger til lovforslaget. Man har dog fundet det nødvendigt at kræve, at giftudlæggerne skal

være forsynet med kommunens legitimation, blandt andet af hensyn til, at ejerne og brugerne af de af bekæmpelsen omfattede ejendomme ikke kan modsætte sig giftudlæggernes virksomhed, jfr. § 24 i loven af 1953.

Med bestemmelsen i stk. 2 tilsigtes at sikre, at kun egnede bekæmpelsesmidler, der er afprøvet af statens skadedyrlaboratorium, bringes i anvendelse.

Stk. 3 afløser den tilsvarende bestemmelse i den gældende lovs § 3.

Da det er af afgørende betydning for opnåelse af et gunstigt resultat af bekæmpelsen, at der udvises den fornødne omhu ved anbringelse af bekæmpelsesmidlerne, er det landbrugsministeriets tanke efter forhandling med skadedyrlaboratoriet at udfærdige en instruks, hvorved det pålægges kommunalbesty-

relser at drage omsorg for, at giftudlæggerne får behørig vejledning med hensyn til arbejdets udførelse. Det bemærkes i denne forbindelse, at sagskundskaben er nået til den opfattelse, at giften, for at undgå skade på andre dyr, navnlig hunde og fugle, kun bør udlægges i regnorme og kun i muldvarpenes gange. Endvidere anses anvendelse af forgiftede kødstykker for ufornudden, efter at det i praksis har vist sig muligt at fremskaffe regnorme i tilstrækkeligt antal. Endelig er det hensigten i nævnte instruks at optage bestemmelser, der sikrer det fornødne tilsyn med arbejdets udførelse.

Til § 3.

Denne paragraf afløser den tilsvarende bestemmelse i den gældende lovs § 2, stk. 2.